

Häbbedatt.

Üks Palme-laul.

Wist: So pole issand süddameest, n. t. s.

1. So heldus, jummal, ułatab ni ma fui
taewa ülle; so süddä itka hallastab; ja sinne
joud ei loppe; oh helde, wäggew issa sa, mind
omma last nüüd kule ka, et tulien sinno palvel!

2. Ei passu ma suurt marrandust, ei ilma
fallid asje; mul anna agga tarwidust, et seft
ei olleks pudo, ning tarküst jummal tunda sind,
ja Jesuſt, fui ka ennast mind, et hing woiks
riffaks sada.

3. Suurt aju ma ei passu ka, ehet kassiks
sedda peaks; mind partust agga puhasta, et
ennast ei te alwaks, ning sedda aju anna mul,
et armas ollen, jummal, sul, ja neil kes tödest
waggad.

4. Ei posse ka pitk igga se, mis so käest,
jummal, ihfan, waid et ma ellustargaste so taes
mariki nouan. Mo ello páwad on so käes; mind
lasse agga sinno ees, fui surren, armo leida!

Üts Moisa, wannem olli ühhele tallopojale
keik wannad wöllad kinfinud, olli temmale
suuwitwilja ja rukkid moisa polest lasknud mah.
ha tehha, olli temmale keik tarwitarwad lojuk,
sed ja keik maja, ja pöllo, ristad fätte andnud,
ja olli temmale peálezki lubbanud, temmale
abbi tehha fui temmale áppardus peaks johtus
ma. Olleks nüüd se tallopoeg keik need an-
ded ðiete tallele pannud ja prukinud, ja olleks
ta nöbbedaste töed teinud; kui siis temma hea
pöläwe olleks fossund. Agga sedda temma et
teinnd mitte. Temma ei pannud ommad, mas
ja - ristad mitte tallele, waid olli laisk ja holeto
ja jodik. Kui ta nüüd seläbbi pea jäalle keh-
waks läks, ja temmale kirsas fätte tussi; siis
läks ta Moisawannema fallale, ja passus
tedda, et ta temmale abbi teeks ja temma tasse
waesusse eest hoiaks, nenda fui ta olli lubbas-
nud. Siis kostis Moisawannem: „Ma ols
„len sulle jo abbi teinud, kui ma sulle keik
„need osjad andsin, mis tarwits lóksid, sind
„jäalle fossutada. Nüüd piddi sul sedda taht,